

El llenguatge mitològic de Botticelli: interpretació de *La Primavera*

Aquest treball de recerca estudia *La Primavera* de Sandro Botticelli, una obra clau del Renaixement en què la mitologia clàssica esdevé un llenguatge simbòlic. S'hi analitza com les figures del quadre (Venus, Mercuri, Zèfir, Cloris, Flora, les Gràcies i Cupido) no només representen personatges mítics, sinó que formen un discurs moral propi del neoplatonisme florentí i vinculat al cercle dels Mèdici.

La investigació combina l'estudi iconogràfic amb la lectura de fonts clàssiques (Ovidi, Hesíode, Lucreci, Plató i Homer) i textos humanistes de Poliziano i Ficino, que van reinterpretar aquests mites en lectura filosòfica. Aquest marc permet entendre que *La Primavera* no narra una història concreta, sinó que construeix una al·legoria sobre l'amor, la virtut i l'ascens intel·lectual, presentant la bellesa com un camí cap al coneixement.

Com a conclusió, l'estudi mostra que Botticelli transforma els mites en una reflexió visual sobre la condició humana i els ideals del seu temps. *La Primavera* esdevé així una obra pensada per educar la mirada i convidar l'espectador a llegir-hi un missatge filosòfic que va més enllà de la seva aparença decorativa.

“Arriba la primavera amb Venus, mentre que, seguint les petjades de Zèfir, Flora, la seva mare, els obre el camí sembrant-lo a dojo de preciosos colors i de perfums.” -Lucreci

Bet Boadas Sancho

Tutores: Estel Andreu i Lala Blay